

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XVII. — Wydana i rozesłana dnia 14 kwietnia 1901.

Treść: (M 35—38.) 35. Rozporządzenie, dotyczące się należytości urzędników Urzędu statystycznego pracy w razie sprawowania czynności służbowych poza obrębem budynku urzędowego. — 36. Rozporządzenie, którem zabrania się wkładania przedmiotów niejadalnych do towarów jadalnych, jakoteż przedawania i trzymania na sprzedaż takich towarów jadalnych, w których mieszczą się przedmioty niejadalne. — 37. Rozporządzenie, dotyczące się uprawnień szkół głównych technicznych w królestwach i krajach w Radzie państwa reprezentowanych do promowania na doktorstwo. — 38. Rozporządzenie, którem wydaje się dla szkół głównych technicznych w królestwach i krajach w Radzie państwa reprezentowanych porządek egzaminów ścisłych.

35.

Rozporządzenie Ministerstwa handlu w porozumieniu z Ministerstwem skarbu z d. 11. marca 1901,

dotyczące się należytości urzędników Urzędu statystycznego pracy w razie sprawowania czynności służbowych poza obrębem budynku urzędowego.

§. 1.

W przedmiocie wymiaru należytości dla urzędników Urzędu statystycznego pracy, gdy wykonują poza obrębem budynku urzędowego czynności służbowe, dłużej niż ośm dni trwające, a których celem są dochodzenia objęte §em 1ym statutu tego urzędu. Dz. u. p. Nr. 132 z r. 1898 i Nr. 106 z r. 1899, wchodzi w wykonanie następujące postanowienie.

A. Komisye na obszarze gminy m. Wiednia.

§. 2.

Dla komisji odbywających się na obszarze gminy m. Wiednia ustanawia się takie prawidło, że urzędnicy komisji odbywający winni swoje codzienne czynności urzędowe rozpoczynać z na-
dejściem normalnych godzin urzędowych i kończyć je z upływem tychże godzin; do każdego odstępiania

od tego prawidła potrzebne jest pozwolenie naczelnika Urzędu lub jego zastępcy, o które trzeba się naprzód postarać i to w wykazie kosztów uwidocznnić, a gdyby nie można było postarać się naprzód o to pozwolenie, przyczynę odstąpienia od prawidła należy dokładnie uzasadnić w wykazie kosztów, to zaś uzasadnienie ma być przez naczelnika Urzędu lub jego zastępcę wizowane.

§. 3.

Punktem wyjścia a względnie końcowym dla wszystkich komisji odbywających się na obszarze gminy m. Wiednia, a więc także i wspólnych, jest dla organów Urzędu statystycznego pracy zawsze siedziba Urzędu.

§. 4.

Za wszelkie komisye odbywające się na obszarze gminy m. Wiednia jezdne płaci się z zasady tylko w tym razie, jeżeli odległość miejsca komisji w linii powietrznej przenosi 1800 m. gdy zaś ma być wykonanych kilka czynności urzędowych w rozmaitych miejscach za jednym zachodem, jeżeli suma wszystkich odległości, które trzeba przebyć, także po linii powietrznej zmierzona, przenosi 3600 m.

§. 5.

Urzędnicy na komisji wysłani udawać się mają do miejsca komisji istniejącymi kolejami żelaznymi (także miejskimi), tramwajami parowymi lub parowcami z zasady wtedy, gdy na to pozwala

czas, jakim się do wykonania czynności urzędowej rozporządza, a opłaty za taką jazdę ustanowione są niższe od taks powozowych. Gdy tak jest, można za jazdę powyższymi środkami komunikacyjnymi policzyć ceny normalne w odnośnym czasie obowiązujące, natomiast wynagrodzenie za dojazd do stacji lub przystanków kolei żelaznych lub parowców i stamtąd napowrót przysznaje się tylko w tym razie, jeżeli odległość najbliższej stacji lub najbliższego przystanka od siedziby Urzędu, względnie od miejsca komisji, przenosi 1800 m. Gdy się ziszcza ten warunek, urzędnik odbywający komisję — co do komisji wspólnych każdy uczestniczący urzędnik — ma prawo do ryczałtowego wynagrodzenia za dojazd, względnie powroty, które ustanawia się dla urzędników XI. aż do VIII. klasy w kwocie 60 h, dla urzędników VII. i VI. klasy w kwocie 1 K za każdy dojazd lub powrót.

§. 6.

Co do wspólnych komisji, w których biorą udział także organa obcych władz lub osoby prywatne, a o ich przewiezienie ma postarać się kierownik komisji, należy się onemuż za przewiezienie takich członków komisji do stacji lub przystanków kolei żelaznych, względnie parowców, i za ich powrót stamtąd osobne stałe wynagrodzenie, które oblicza się według postanowień podanych w §. 8.

§. 7.

Jeżeli stosownie do postanowień powyższych nie można jechać istniejącymi kolejami żelaznymi, tramwajami parowymi i parowcami, urzędnik odbywający komisję — w razie wspólnych komisji każdy uczestniczący urzędnik — ma prawo do stałego wynagrodzenia, które wymierza się podług sumy odległości pojedynczych miejsc komisji od siedziby Urzędu, względnie od siebie w linii powietrznej, wynosi zaś dla urzędników klasy XI. aż do VIII. łącznie 30 h, dla urzędników klasy VII. i VI. 40 h od kilometra.

§. 8.

Gdy w komisjach wspólnych uczestniczą także organa władz obcych lub osoby prywatne, o których przewiezienie postarać się ma kierownik komisji, może tenże policzyć nadto za każdych trzech takich członków komisji wyższą stopę należytości, to jest w kwocie 40 h, względnie, jeżeli kierownik komisji jest urzędnikiem VII. lub VI. klasy, stopę jednostkową w kwocie 50 h od kilometra (według postanowień §. 7go).

§. 9.

Za wszelkie komisje odbywające się na obszarze gminy m. Wiednia, które wyjątkowo trwały dłużej niż sześć, lecz nie mniej jak siedm godzin, należy się urzędnikowi komisję odprawiającemu dodatek tytułem wyżywno w kwocie 4 K dziennie.

B. Komisje poza obrębem obszaru gminy m. Wiednia.

§. 10.

Gdy komisje odbywają się poza obrębem obszaru gminy m. Wiednia, urzędnicy odprawiający te komisje dostają wprawdzie tytułem zwrotu właściwych kosztów podróży, t. j. wydatków na jazdę i innych połączonych z tem pobocznych kosztów, należytości przypadające według przepisów ogólnych, lecz tytułem wydatków na pomieszczenie i wyżywienie się, poniesionych z powodu czynności zamiejscowych, otrzymują tylkoienne, a to: urzędnicy XI. i X. klasy po 5 K, urzędnicy IX. klasy po 6 K, urzędnicy VIII. klasy po 8 K, urzędnicy VII. klasy po 10 K, a nakoniec urzędnicy VI. klasy po 12 K.

§. 11.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w wykonanie od dnia ogłoszenia w Dzienniku ustaw państwa.

Böhm r. w.

Call r. w.

36.

Rozporządzenie Ministerstw spraw wewnętrznych i handlu z dnia 2. kwietnia 1901,

którem zabrania się wkładania przedmiotów niejadalnych do towarów jadalnych, jakoteż przedawania i trzymania na sprzedaż takich towarów jadalnych, w których mieszczą się przedmioty niejadalne.

Na zasadzie §. 6go ustawy z dnia 16. stycznia 1896, Dz. u. p. Nr. 89 z roku 1897, zabrania się wkładania przedmiotów niejadalnych, jak np. kawałków metalu lub drzewa do towarów jadalnych na sprzedaż przeznaczonych, tudzież łączenia lub mieszania ich z nimi w taki sposób, iżby przedmioty te mogły być przez przeoczenie razem z tamtymi spożyte, a przez to mogły zdrowiu zaszkodzić.

Zarazem zabrania się przedawania i trzymania na sprzedaż takich towarów jadalnych.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w wykonanie w sześć miesięcy po ogłoszeniu.

Koerber r. w.

Call r. w.

37.**Rozporządzenie Ministerstwa wyznań i oświaty z dnia 13. kwietnia 1901,**

tyczące się uprawnienia szkół głównych technicznych w królestwach i krajach w Radzie państwa reprezentowanych do promowania na doktorstwo.

Jego c. i k. Apostolska Mość Najwyższem postanowieniem z dnia 13. kwietnia b. r. raczył najmiłościwiej pozwolić, żeby poczynawszy od roku szkolnego 1901/1902 szkoły główne techniczne w królestwach i krajach w Radzie państwa reprezentowanych wykonywały prawo nadawania stopnia doktora umiejętności technicznych stosownie do przepisów, które w tym względzie będą wydane.

Hartel r. w.

38.**Rozporządzenie Ministra wyznań i oświaty z dnia 13. kwietnia 1901,**

którem wydaje się dla szkół głównych technicznych w królestwach i krajach w Radzie państwa reprezentowanych Porządek egzaminów ścisłych.

Na zasadzie Najwyższego postanowienia z dnia 13. kwietnia 1901 rozporządza się co następuje:

§. 1.

Chcąc uzyskać doktorat umiejętności technicznych w jednej ze szkół głównych technicznych w królestwach i krajach w Radzie państwa reprezentowanych, trzeba przedstawić rozprawę naukową i zdać egzamin ścisły.

Celem tego egzaminu jest stwierdzenie, czy i w jakim stopniu osiągnięto uzdolnienie do naukowego badania.

Dopuszczenie do egzaminu zależy od udowodnienia, że kandydat zdał II. egzamin rządowy na oddziale zawodowym odnośnej szkoły głównej technicznej.

Na wniosek odnośnego grona profesorów może Minister oświaty dozwolić wyjątkowego dopuszczenia takich kandydatów, którzy nie mogą złożyć rzeczonego dowodu.

§. 2.

Przedmiotem rozprawy pisanej lub drukowanej ma być praca naukowa samodzielna, która

powinna należeć do jednej z gałęzi umiejętności technicznych.

Zamiast rozprawy naukowej może być przyjęty projekt konstrukcyi, opatrzony opisem zawodowo-technicznym i uzasadnieniem naukowem, jeżeli tenże dowodzi uzdolnienia do pracy samodzielnej.

§. 3

Dziekan (przewodniczący wydziału) przydziela rozprawę, którą złożyć należy w rektoracie, dwóm referentom do ocenienia a mianowicie profesorom zwyczajnym, gdyby zaś ich nie było, profesorom nadzwyczajnym dotyczącego przedmiotu, według okoliczności ustanowionym zastępcom tych dwu profesorów.

Według okoliczności drugim referentem może być profesor zwyczajny lub nadzwyczajny tego przedmiotu, do którego rozprawa treścią swoją najbardziej się zbliża.

Jeżeli jest więcej niż dwóch profesorów zwyczajnych dotyczącego przedmiotu, powołuje się ich naprzemian do oceniania rozprawy.

Dziekan (przewodniczący wydziału) wyznacza odpowiedni przeciąg czasu do zbadania wartości rozprawy pod względem naukowym.

§. 4.

Profesorowie powołani do ocenienia rozprawy wydają o niej zdanie uzasadnione na piśmie i orzekają, czy kandydat ma być przypuszczony do egzaminu ścisłego, czy nie.

Jeżeli sądy obu referentów są zgodne, dziekan (przewodniczący wydziału) oznajmia kandydatowi ich orzeczenie; jeżeli zaś sądy ich nie zgadzają się z sobą, orzeczenie co do dopuszczenia kandydata zostawia się gronu profesorów.

Odrzucenie rozprawy ma taki sam skutek, jak odrzucenie kandydata na egzaminie ścisłym (§. 9).

§. 5.

Egzamin ścisły jest ścisłym egzaminem ustnym, który z reguły nie powinien trwać dłużej nad dwie godziny.

Egzamin ten opierać się ma na przedstawionej rozprawie i rozciągać się powinien na zakres jej przedmiotu, zarazem jednak wciągnąć należy w obręb egzaminu nauki zasadnicze w związku z nim zostające.

§. 6.

Dziekan (przewodniczący wydziału) prezyduje w komisji egzaminacyjnej. Gdyby go zaszła przeszkoda, zastępuje go prodziekan.

Do komisji egzaminacyjnej wchodzi oprócz prezydującego dwaj sędziowie rozprawy i dwaj egzaminatorowie, których wyznacza dziekan (przewodniczący wydziału).

Egzaminatorami powinni być z reguły profesorowie zwyczajni przedmiotów egzaminu lub ich zastępcy. W razie potrzeby przybrać należy profesorów nadzwyczajnych przedmiotów egzaminu, a gdyby ich nie było, profesorów przedmiotów najbardziej zbliżonych. Profesorów zwyczajnych tego samego przedmiotu powoływać należy na egzaminatorów naprzemian. W podobny sposób powołuje się profesorów nadzwyczajnych tego samego przedmiotu, jeżeli według okoliczności mają być wybierani.

Przewodniczący komisji ma wprowadzić w tym przymicie prawo, lecz nie ma obowiązku egzaminowania.

§. 7.

Egzamin ścisły powinien odbywać się publicznie; głosowanie i wydanie uchwały poprzedza porozumienie się co do wyniku egzaminu.

Następnie każdy członek głosuje na podstawie ogólnego wyniku egzaminu.

Komisja egzaminacyjna orzeka większością głosów w stopniach: „celująco“, „dostatecznie“ lub „niedostatecznie“.

§. 8.

Egzamin ścisły zdać trzeba w tej samej szkole głównej technicznej, w której przedstawiono rozprawę (pisaną lub drukowaną).

Tylko w przypadkach na szczególne względy zasługujących może Minister oświaty po wysłuchaniu dotyczących grom profesorów dozwolić wyjątków od tego pravidła.

§. 9.

Kandydatowi odrzuconemu na egzaminie ścisłym winna komisja egzaminacyjna wyznaczyć termin najmniej trzymiesięczny do ponowienia tego egzaminu.

Jeżeli zostanie ponownie odrzucony, może ponowić egzamin już tylko raz, a to nie przed upływem roku.

Kandydat po raz trzeci odrzucony, traci na zawsze prawo uzyskania doktoratu umiejętności technicznych w jednej ze szkół głównych technicznych królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych, jakoteż prawo nostryfikacji dyplomu doktorskiego za granicą uzyskanego (§. 14).

§. 10.

Taksa za ocenienie przedstawionej rozprawy wynosi 40 K: za egzamin ścisły 80 K.

Taksę za ocenienie rozprawy dzieli się w równych częściach między jej sędziów.

Z taksy w kwocie 80 K otrzymuje każdy uczestnik 12 K, a fundusz biurowy 8 K.

Prezydujący, jeżeli jest oraz egzaminatorem, otrzymuje podwójną taksę.

Gdyby pozostała jaka reszta, grono profesorów postanawia o jej użyciu.

§. 11.

Uczastki taksy mają znaczenie należytości za obecność, przeto nabywa się do nich prawa tylko przez rzeczywiste spełnienie czynności. Jeżeli członek komisji z jakiegobądź powodu nie może jej spełnić, dziekan (przewodniczący wydziału) winien postarać się o zastępcę według postanowień §. 6. Gdyby to było już niemożliwe, ale egzamin ścisły mógł jednak odbyć się przy udziale innych członków komisji, wolną kwotą taksy rozporządza się według ostatniego zdania §. 10.

§. 12.

Promocyę uskutecznia pod przewodnictwem rektora i w obecności dziekana (przewodniczącego wydziału) profesor zwyczajny (per turnum) jako promotor przez odebranie ślubowania od kandydata.

§. 13.

Taksa za promocyę wynosi we wszystkich tutejszo-krajowych szkołach głównych technicznych 60 K. Z tej kwoty dostaje rektor 30 K, dziekan i promotor po 10 K. Nadto oddaje się z tej taksy 10 K do funduszu biurowego, który ponosi koszt wygotowania dyplomu.

§. 14.

Pod względem nostryfikacji dyplomów doktorskich, uzyskanych w zagranicznych szkołach głównych technicznych, stosują się odpowiednio postanowienia rozporządzenia ministeryalnego z dnia 6. czerwca 1850, Dz. u. p. Nr. 240.

§. 15.

Niniejszy porządek egzaminów ścisłych wchodzi w wykonanie od początku roku szkolnego 1901/1902.

Hartel r. w.